

In V vs. 2—9 is geen samenhang volgens de schrijvers der Verisimilia. Zij betoogen deze stelling aldus: in vs. 2 wordt de dag des Heeren, in vs. 4 wordt de mensch bij een dief vergeleken; — in vs. 2 is de dag, de dag van het toekomstig oordeel, in vs. 4 beteekent dag hetzelfde als licht; dus, zoo besluiten zij (pag. 7), zijn vs. 2 en 3 en vs. 4—9 twee verschillende plaatsen, die slechts aan elkander gelijkend zijn, omdat in beide toevallig van dag en dief gesproken werd.

Eene fraaie redeneering! De eerste praemisse hangt af van de lezing *ἡλέπτα*; dieven, in vs. 4, die P. en N. met Lachm. op gezag van den codex Alexandrinus, den Vaticanus en de Coptische vertaling aannemen. Een bewijs, dat deze lezing de ware is, ware hier zeker niet overtollig geweest, daar op haar het geheele betoog gebouwd wordt; lieten P. en N. eenvoudig deze lezing varen, dan waren ze van de geheele tegenstrijdigheid af en verviel de eerste praemisse. Wat heeft hen dus genoopt deze lezing voor de ware te houden? Zij zeggen het niet; 't klinkt eenvoudig apodictisch: *ἡλέπτα*; moet men lezen met den Vaticanus." De autoriteit van den Vaticanus op zichzelf kan het echter niet zijn, want elders wijken ze van hem af; 't moeten dus innerlijke gronden wezen.

Nu is echter de autoriteit der overlevering stellig voor *ΚΑΕΙΠΤΗΣ* dief, niet voor *ΚΑΕΙΠΤΑΣ* dieven; behalve de genoemde geven alle codd. en vertalingen het eerste; het laatste laat zich als schrijffout gemakkelijk verklaren. De innerlijke gronden zijn ook voor *ΚΑΕΙΠΤΗΣ*. Vs. 2 zegt: „de dag des Heeren komt als een dief in den nacht, dat is als een dief komt over hen, die rustig en onbezorgd slapen, en in de duisternis verkeerend (vgl. Matth. 24: 43, Luc. 12: 39), die daar zeggen: „vrede en zekerheid” (geen gevaar) vs. 3.

Tegenover deze zorgeloozen nu, die als in den nacht, in de duisternis slapen, worden de geloovigen gesteld als wakende, als niet in de duisternis, dat hen die dag als een dief zoude bevangen. De plaats van en de nadruk op *ὑμεῖς* en *ὑμεῖς*, gij-

---

opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht.” Die ongepaste korthed zou meer verslagenheid dan troost hebben aangebracht.”

Is dit een ernstige opmerking, dan toont zij eene verbazende onbekendheid met de voorstellingen van Joden en Heidenen; is zij scherts — maar neen, dat mag toch bij deze beschaafde geleerden niet ondersteld worden.